

editorial

Les vegueries han de ser una oportunitat

El govern de Catalunya ha demostrat, per fi, que la voluntat de tirar endavant la reorganització territorial de Catalunya és més que una promesa electoral. La conselleria de Governació i Administracions Públiques s'ha marcat el 2010 com a data clau per iniciar el primer pla pilot amb la vegueria de les Terres de l'Ebre. A partir d'aquí s'haurà d'anar configurant un nou mapa català que hauria de servir per esmenar el gran error històric de la im-

posada divisió provincial. Les vegueries han de ser una oportunitat per al desenvolupament d'un nou mapa econòmic i social que doni resposta a les necessitats del territori i, des d'aquest punt de vista, han de satisfer alguna cosa més que les necessitats de les grans àrees metropolitanes. La vegueria de les Terres de l'Ebre és un clar exemple de la voluntat i necessitats d'una població que aspira a un reconeixement de la seva idiosincràsia en el conjunt del territori català. Tanma-

teix, el fet que el govern hagi començat a treballar en el projecte de llei per a la creació d'un àmbit de planificació territorial al Penedès s'ha interpretat, des d'alguns sectors, com una porta oberta a la futura vegueria del Penedès. El fet és que una part important de la població s'ha manifestat a favor de la vegueria: els quatre consells comarcals afectats (Garraf, Alt i Baix Penedès i Anoia), 12.150 ciutadans i una part important del teixit associatiu i empresarial. La vegueria del

Penedès és més que una reclamació de la societat civil, és un objectiu polític. Però, a més, a l'hora de definir la reorganització territorial de Catalunya també s'hauria de tenir en compte que des del Penedès s'ha fet pedagogia i s'ha explicat des de tots els punts de vista el potencial de la zona, que va ser víctima d'una divisió provincial imposada; i, d'altra banda, seria una prova de salut democràtica tenir en compte l'opinió de la societat a l'hora d'esmenar els errors del passat.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin les 20 ratlles mecanografiades i les que siguin d'actualitat. És imprescindible que a l'original i als correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

La memòria històrica de la transició

● Em declaro partidari de la recuperació de la memòria històrica de la Guerra Civil espanyola, amb una premissa: recordar sense odi, recordar per tal que no torni a passar. Però també caldrà parlar d'altres protagonistes de la memòria històrica més recent, de 1965 a 1980, en el tardofranquisme, inicis de la transició pura i dura, on moltes persones, arriscant represàlies i presó, varen organitzar el que podríem anomenar conscienciació de la societat civil per demanar el retorn a la democràcia. Sindicats, associacions de veïns, sacerdots de parròquies de barri, intel·lectuals, artistes i periodistes formaren la «infanteria» imprescindible i determinant per coadjuvar un resultat positiu de les estratègies polítiques d'alt nivell.

Des d'aquestes línies, reivindicó l'important rol que en cada localitat milers de ciutadans tenen i que formen, ja avui, part de la història recent, sense els quals la transició de la dictadura a la llibertat hauria estat diferent, molt més restrictiva, hauria estat una operació de cosmètica, semblant a una imposició a dit, cal tenir-los en compte, ja que ells són, de ple

El Nadal de la crisi

● A causa de la crisi moltes famílies no tindran un Nadal gaire agradable; i és possible que molts nens i nenes quedin sense joguines aquest any. Per contra hi haurà altres famílies en què els seus fills rebran joguines dels pares, dels avis, dels padrins i fins dels oncles. Aquesta quantitat de joguines, la majoria de les quals quedaran arraconades al cap de pocs dies, no només suposen una falta de sobrietat, la qual cosa és perjudicial des del punt de vista educatiu, sinó que a més hauria d'interpel·lar la nostra consciència a pensar en els que no en tindran cap. Ens queixem –i amb raó– de les

despeses desproporcionades que, en plena crisi, fan determinats polítics. Apliquem-nos-ho i donem exemple també prescindint de tanta joguina, de tant d'excés de menjar i de tanta despesa supèrflua durant les festes de Nadal vinent, destinant el que estalviem amb això a ajudar els més necessitats.

I si no sabem com fer-ho, bastarà que ens dirigim a la Càritas que tinguem més a prop i ens diran com. I no tranquil·litzem la consciència limitant-nos a donar joguines velles, encara que estiguin ben conservades pel poc ús. / MARGA ISERN. Barcelona.

dret, també memòria històrica. / JAUME VALLÉS. Sant Adrià de Besòs (Barcelonès).

Centre Internacional de Premsa

● El seu diari del 16 de novembre es va fer ressò d'unes paraules meves pronunciades en el marc de l'acte d'homenatge a Ernest Udina que es va fer fa poc. L'amic i excel·lent professional Manuel Cuyàs recorda a l'article que vaig expressar la meva enyorança del moment en què Udina coordinava el Centre Internacional de Premsa, davant del tracte que concedeix avui el nostre país a la premsa internacional. Fins aquí, ho vaig dir i ho reafirmo. Ara bé, immediatament després, Cuyàs interpreta les meves paraules com una crítica a l'actual degà del Col·legi de Periodistes, Josep Carles Rius, i al president del Centre Internacional de Premsa, Xavier Batalla. Si les meves paraules es van interpretar així –amb

seguretat, per culpa meva– em sap molt greu i vull aclarir-ho públicament, ja que la meva intenció era precisament la contrària. En efecte, la pretensió era recordar-nos a tots nosaltres la necessitat de refer la cooperació institucional, del tot imprescindible per poder treballar en aquest àmbit al nivell que es feia els anys noranta. Potser no vaig esmerçar la cura necessària en les paraules per tal de transmetre-ho així a un auditori que no té per què estar al cas ni de la situació ni del que jo penso. En qualsevol cas, vull deixar clar que si alguna cosa positiva ha succeït en aquest àmbit en els darrers temps ha estat el renovat compromís del Col·legi de Periodistes i el nomenament d'una persona de la talla i l'experiència de Xavier Batalla al capdavant del Centre Internacional de Premsa. Si podem establir les complicitats i col·laboracions que calen amb ells, segur que els temps enyorats no ho seran tant i que la imatge que

ens tornarà el mirall de la premsa internacional serà més positiva. / ANNA TERRÓN I CUSÍ, Secretària per a la Unió Europea. Barcelona.

La mort de Rosario Endrinal

● Pràcticament tots els titulars del dimecres dia 12 de novembre parlaven de la sentència que va donar a conèixer l'Audiència de Barcelona: «17 anys de presó per haver cremat viva la indigent.» Crec que seria més correcte dir: «Per haver cremat viva una persona, Rosario Endrinal.» Aquests nois deixaran la seva joventut a la presó, Rosario Endrinal va deixar la seva vida en un caixer bancari.

És molta l'agressivitat que veiem a diari. Les estones de lleure, distracció, esbarjo, no són per cometre atrocitats, sinó per descansar de l'estudi o treballs realitzats. Hem de ser el que som, les 24 hores del dia. Sembla que aquests dos joves

durant el judici, s'han comportat com persones civilitzades, avergonyits del que havien fet, i han demanat perdó als familiars de la víctima. Tenen uns quants anys encara per reflexionar sobre els fets.

Tant de bo aprenguéssim tots que hem d'actuar de manera coherent sempre –durant el treball, en l'esbarjo, en les relacions socials, en el tracte amb familiars, en l'esport, en els dies de vacances...–, no ens podem vendre l'entenent perquè toca divertir-se. / M. DOLORS PUIG. Terrassa (Vallès Occ.)

No hem de créixer més

● No fa pas gaire, un parell d'anys, Catalunya creixia econòmicament un 3,8 per cent del PIB (i Espanya per l'estil). Quasi tothom ho trobava normal, però era una aberració ecològica. Perquè som un país relativament desenvolupat. Perquè el creixement continu anava en contra del caràcter limitat dels recursos, sobretot energètics, però també de terra de conreu, d'aigua i d'arbres, entre altres coses. Perquè com més es creix, més deixalles sòlides, líquides i gasoses embruten la naturalesa.

Ara, amb l'impacte de la crisi, hem baixat fins a un creixement negatiu del 0,2 per cent. Doncs bé: això no és un fracàs. És justament el que calia. És el que demanaven les persones més conscients de la societat. Decréixer, perquè havíem crescut massa. Ara estem bé, en una situació raonable. Ara el que cal és no tornar a créixer. No tornar-ho a espat-